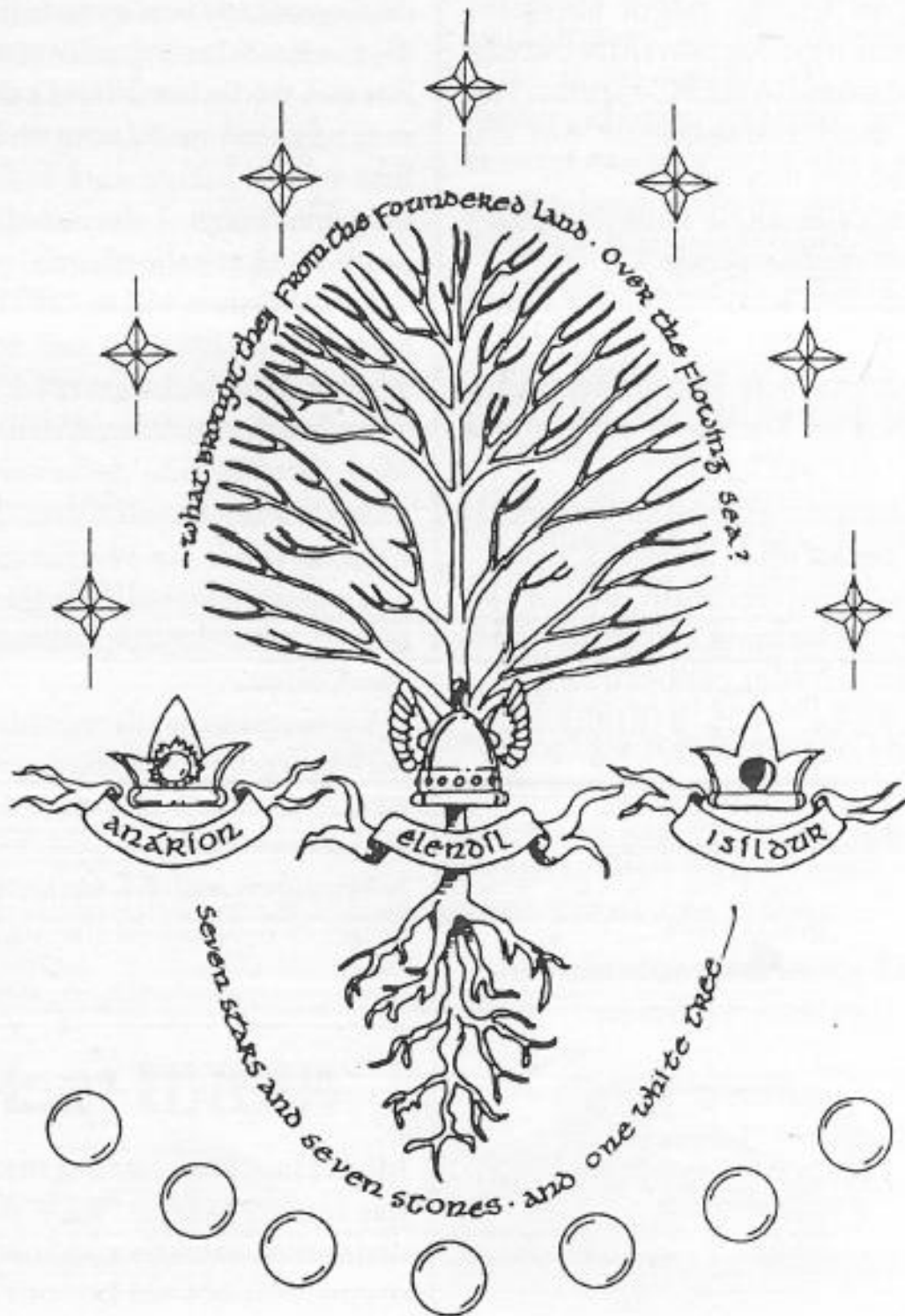

Elostirion

År XXIV

Jubileum

Nummer 25

Omnipotent

Redaktionellt

Elostirion® (stjärnvakt) är länet Mithlonds tidning. Endast av läns-herren eller Grå Rådet signerade artiklar uttrycker länets officiella ståndpunkt i någon fråga.

Text skall vara sparad på diskett och skapad utifrån något etablerat ordbehandlingsprogram i Macintosh-format (föredras) eller PC-format. Tag kontakt med redaktionen om du saknar sådana möjligheter.

Illustrationer skall vara utförda i tusch eller motsvarande.

Redaktionen förbehåller sig bland annat rätten till rubriksättning, förkortningar och kompletteringar samt rätten att korrigera uppenbara språkliga och sakliga fel.

Distribution med post sker normalt inom en vecka efter manusstopp.

En årsprenumeration kostar 40 silvermynt. Betalning kan ske till läns-skattmästaren eller genom insättning på postgiro 445 91 18-8 (Mithlond).

ANSVARIG UTGIVARE
Raniel EDF, länsherre

REDAKTION
Gil-galad ERF, redaktör
Vardamir Nólimon

ADRESS
Elostirion, Johan Welin
Vattentornsg 36, 424 37 Angered

© Grå Rådet, augusti 1995

Omslag från ET 1
Upplaga: 60 ex

Ledaren

Detta nummer av ET som du nu håller i din hand är *historiskt*, och det i många avseenden. Först och främst är det det *tjugofemte* numret sedan starten för fyra och ett halvt år sedan. För det andra är det det överlägset *omfångsrikaste* och *dyraste* (bevara oss för skattmästaren!) numret någonsin. För det tredje medföljer i detta nummer något så unikt som en *bilaga*, och inte vilken bilaga som helst utan en *jubileumsbilaga*. I denna står att läsa om ETs ärorika förflutna.

Redaktionen vill ta tillfället iakt att framföra ett hjärtligt *tack* till alla som genom åren bidragit till ETs storhet och som gjort tidningen till vad den är idag. Beträffande detta nummer vill redaktionen särskilt framhålla Tar-Calions (eller Ar-Phazazôn som han envisas med att kalla sig) stora arbete, främst med jubileumsbilagan. Tack Tar-Calion.

Ett annat tack vill redaktionen rikta till Nimrodel i Angmar, som har haft vänligheten att låta oss publicera en av hennes dikter.

Slutligen vill ET tacka alla gratulanter och önska er trevlig läsning.

Redaktionen

MMM tackar

MMM tackar Gil-galad ERF för att han har försett oss med ET – detta utomordentligt effektiva indoktrineringsorgan, och önskar honom och ET en kolsvart fortsättning på livet.

MMM

Innehåll

MMM tackar.....	2
Grattis ET!.....	3
Kalendariet	4
Efterlysning!.....	4
Proklamation.....	4
Välkomna!.....	5
Teaterkvällarna är tebax!.....	5
Varde ceremonispån!.....	5
Storpotätens återkomst.....	5
Rörande Sauron.....	5
Bohus Fästning.....	6
Havremoppar.....	7
Bokskogen '95 (Torsdagen).....	8
Gräsfältet '95.....	9
Spontanbio.....	11
Grillfesten.....	12
Ingenting (dikt).....	12
Visby.....	12
Das Agitatorschpalt!.....	13
Skärpning!.....	14
Mithlond – en Tolkienförening?.....	15
Curatorämbetet kommenterar.....	17
Bregolas.....	18
Fingon.....	19
Eiturir.....	21
Bokrecension.....	21
BokskogsXP.....	22
Kungörelse.....	22
Pressrelease.....	23
Dagens visdom.....	23

Grattis ET!

Detta är ETs 25:e nummer, och vi som följt med från starten har kunnat se hur tidningen har utvecklats. Den har haft fyra olika redaktörer, över 25 skribenter och över 250 sidor under fem år samt skickats ut till cirka 40 abonnenter. Ingen som har läst ET saknar positiva kommentarer vare sig det gäller layout, bilder, artiklar eller kalendrar. ET har varit den tidning kring vilken Mithlond har kretsat under stora tider. Från att ha varit ett enkelt informationsblad, har tidningen utvidgats till ett debattforum, en plats för lättsamma artiklar, drinkguider, mötesrapportguider och mycket mera. ET kommer helt klart att öka i storhet i framtiden, men man får aldrig glömma vad ET var i sin barndom och vad ET representerar. Det här är dessutom ett lämpligt tillfälle att tacka Gil-galad, som en gång grundade tidningen. Utan honom hade inte ET varit. Tack GG!

Mithlondrim genom Ar-Pharazôn

Kalendariet

Augusti

Söndag 20/8, kl 13.00, GD-foajén. **Ceremonispånmöte** inför HG 5. Arrangör: Ceremonimästarämbetet, under ledning av Häxmästaren.

Onsdag 30/8, kl 19.00, hos Häxx. **Staffan Westerberg-kväll**. Se annons. Arrangör: De Fyras Gäng (MMM).

September

I början av månaden. **Teaterbesök**. Se annons. Arrangör: MMM.

Tisdag 12/9, kl 18.00, hos Raniel & Beldin. **Videokväll**. Temat bestäms av de intresserade. Föranmälan. Arrangör: Raniel.

Oktober

Lördag 7–söndag 8 oktober. **Höstgille 5 – The Final Insult**.

Efterlysning!

"ET behöver fler skribenter! Känner du någon som läser ET? Känner du någon som inte läser ET? Läser du inte ET? Om svaret på någon av dessa frågor är ja (eller nej), så beror det på de artiklar som finns i ET. Det är artiklar som skrivs av (för det mesta) enbegränsad del av mithlondrim, och därför ofta uppvisar ett visst mönster, ideologiskt och språkmässigt.

Om DU vill ändra på detta så skall du skriva en artikel till ET. Om DU inte vill ändra på detta så skall du skriva en artikel till ET. Om din mosters brorsons sysslings kusin inte är låghalt, så skall du skriva en artikel till ET.

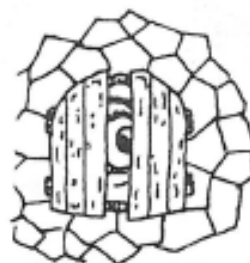
Greppa alltså ditt svärd och leta reda på en lämplig husvägg att karva in din artikel i. Skicka sedan husväggen till till ETs redaktion i god tid innan manusstopp."

Ur ET 9, red Ar-Pharazôn

Proklamation

Varde det härmed kungjort: Att Vardamir av Númenor på Bohus Fästning, efter att i vederbörlig ordning lämnat in en ansökan som blivit granskad och godkänd av gängse kanaler, mottagit en ansökningsblankett som, om den fylls i och godkänns, berättigar honom till en blankett om medlemsansökan i LFA. Vem vet, kanske blir Vardamir en dag medlem... Skratta inte! LFA ser er!

LFA

ET-illustratörer:

Iorlas ERF
Merriwyn HF
Elu Thingol

Välkomna

I egenskap av Curator (Curatrix blott inom Örtagillet) önskar jag härmed å Mithlonds vägnar välkomna de två nya inbyggarna som invigdes å Bohus fästning lördagen den 1 juni: trollet *Tamm* och draken *Eiturir*, den sistnämnda flugen ur Angmars hålor. Mörkret förefaller att breda ut sig... Ack, ve!

Vardamir Nólimon, till er tjänst

Teaterkvällarna är tebax!

För de kulturintresserade som känner viss dragning mot en teater, för att komplettera sin något ensidiga biografkultur som likt yoghurt i solskenen med tiden blir mer och mer oap- titlig, kontakta Häxx!

MMM®-teaterpremiären torde infalla under tidig september. Mer info fås från Häxx.

MMM

Varde ceremonispån

Ceremonigruppen anmodas härmed att samla sig – tillsammans med eventuella andra entusiaster – för att spåna ceremonier inför höstgillet. Första mötet infaller söndagen 20/8 klockan 1300 i GD-foynern på Chalmers.

*Ceremonimästarämbetet
av länsdignitet*

Storpotätens återkomst

Alla trevliga och egentligen ganska mjuka och begåvade varelser hälsas mysigt välkomna till en afton i mysig- hetens tecken. Som en neologistisk nostalgitripp ikläder vi oss våra mysigaste kläder som hängt i garde- roben och bara väntat under såå lång tid på att få tas fram och sättas på.

Odlingarna dina polisonger och räta för guds skull ut ditt kommersiella lockade hår. Vi lovar att farbror Häxx, farbror Pharazôn, tant Tamm och tant Bell kommer att ta väl hand om er. (*Myyyyysigt*)

- Anmälan: Det är alldeles för bour- geoisie med anmälningar.
- Tid: Onsdagen 30 augusti, kl 1900.
- Plats: Hos Häxx.
- Klädsel: Velour, terylen, helylle el- ler mysdressoverall. Batik-t-shirt och jeans med tjafs.
- Etermedia: *Staffan Westerberg*.
- Medtag: Godispåse och kudde i god 70-talistisk anda.
- Kostnad: Smärre avgift (≤ 30 kr).

MMM

Rörande Sauron

MMMs informationsavd svarar Sauron: Stor i orden, liten på jorden.

MMM

Bohus Fästning

Det var en vacker morgon. Den mäktiga Anar lät sitt ljus lysa över jorden, i träden kvittrade Yavannas fåglar och Valars nåd låg över vädret och den stolta borgen.

Så syntes figurer långt borta, och ett följe kunde ses närma sig den urgamla fästningen; det var Ridder Gilgalad och hans trogne, tappre, store, dödsföraktande, kallblodigt stirrande... (sluta nu, de har fattat)... nåja, Livvakt Bregolas.

Inne i borgen påträffades andra mithlonditer och allt fler strömmade upp från dalarna nedanför fästningen. Allt folk fördes omgående in i borgens mörka valv och salar och in i ett rum med bistra fackelbärare i givakt utmed väggarna och det mithlondiska standaret i en hög fönsterglugg.

Så trädde Grå Rådet in, och allt folk fylldes med vördnad och alla längtade efter att bli den som fick ynnesten att slicka deras fotsulor. Ett hetsigt meningsutbyte utbröt mellan två rådsmedlemmar, men Länsherren bilade i sin upphöjda vishet tvisten och påbjöd dem bägge, moderligt och med oemotsägbar auktoritet, att i gemenskap och samförstånd tillaga morgonvarden på kommande Höstgille.

Sedan uppstod förundran då två främlingar plötsligt stod ibland oss

och nu inför Rådet sökte inträde i det stolta Mithlond. Efter hävdvunnen sed prövades de bägge och befanns efter viss diskussion i Rådet som värdiga.

Sedan alltså Eiturir, Ancalagon den svartes dotter, och Tamm, troll, upp-tagits i vår krets var det dags för förfriskning och övrigt intag av föda.

Under måltiden hördes dock åter fanfarer och se! det var de två huvudmännen för det administrativt stor-slagna LFA® som ärade oss med sin närvaro. Allmogemannen Vardamir, Rådgivare hos Ridder Gilgalad, kallades fram och fick under stora ovationer motta en ansökningsblankett till en ansökningsblankett, för att med denna ansöka om en medlemskaps-ansökan i den stolta sammanslutningen.

Efter att ytterligare en tid av födo-intag hade pågått så kallade Gilgalad med stort allvar fram sin fader Fingon och gav farsgubben en plats som Härold i Hushållet. Sedan fortsatte tillställningen – med prat, skratt, glam och även lite dans och musik. Så småningom inträdde dock det sorgesamma avskedet. Floder av tårar flödade från samtliga ögon och mäktiga eder svors att inom kort mötas igen, fast nu på annan plats.

Fast *det* är en helt annan historia...

Bregolas

Havremoppar

Så begav vi oss då – de tappra närvarande fem inbyggarna av Mithlond och Angmar – mot fjärran Fjärås för att närmare bekanta oss med Mellonath Mearas aktiviteter och bli avslängda från hästryggar. Målet/stallet var beläget invid Lygnern, och i arla ottesången gjordes därför uppsittning i bil för ditfärden. Trots märkbar sömnbrist hos de flesta, som kvällen innan avnjutit Skånsk afton hos Eiturir, var humöret på topp.

För undertecknad som aldrig tidigare suttit med ändan på en havremoped, infann sig strax innan framkomsten till stallet en stämning som säkerligen påminde om den som varje kamikazepilot känt någon minut före uppdragets utförande. När man en gång klättrat upp mot de skyhöga höjderna med sitt vrålande jättevidunder under sig, måste man oundvikligen komma ner igen - och det är i huvudsak upp till vidundret att bestämma hastigheten. Antingen är processen tillräckligt snabb för att inte hinna förnimma smärtan vid nedslaget, eller också kan vidundret - till synes besatt av hin håles leende lillebror - förflytta sig omkring med ett beräknande och förrådiskt lugn som får samtliga nerver hos dess passagerare att spännas intill bristningsgränsen. Jojo, ner kommer man alltid...

Vid framkomsten visade det sig emellertid att hästen till sin natur inte endast är ett ondskefullt och listigt väsen som utan ansträngning vinner dragkampen om unga flickors gunst mitt framför näsan på oss hårt arbetande män, utan också lever bokstavligen insnärjda i ett nätverk av obegripliga läderremmar och metallbeslag. Anhopningen läder och därpå sittande metall på en och samma varelse är dessutom av en sådan dignitet att även det mest luttrade skinnhuvud skulle börja drägla vid blotta tanken. Före all form av ritt skall naturligtvis en hel kader av dessa remmar spännas i rätt ordning och tillräcklig grad. Internet ter sig enkelt och självklart vid en jämförelse, framförallt som man har mage att till intet ont anandes kund leverera vidundret utan någon som helst användarmanual. En amerikansk affärskoncern som skulle tillämpa samma strategi skulle inte överleva halvårsskiftet.

Många hävdar att naturen ter sig annorlunda uppifrån ett vidunder, vilket naturligtvis stämmer eftersom man ser allting från hög höjd ur dödlig synvinkel. Få har emellertid insett resultatet då denna natur kombineras med urkraften som finns i slutändan av matsmältningsapparaten hos en havremoped. I så fridfullt botaniserande bland träd och buskar som är möjligt att uppnå per hästrygg, skrittat sällskapet fram. Då avbryts det relativa lugnet av stormen - eller kanske skall jag säga åskan och skyfallet - som uppstår då sällskapets största vidunder (svarta hästen, inte trollet) med ett väldigt brak släpper

väder för att sedan lugnt utkasta enorma mängder vatten under en halv minut. Som i ett infall av vänlig omtanke om denna naturkraftens manifestation, stolpar då närmast bakomvarande kuse fram, demonstrerande sin beundran över prestationen hos den självpåtagne effektmarodören genom ett lugnt sniffande i dennes ändalykt. Frid vare över hästars intelligens...

Hästar är nu inte bara lömska och gåtfulla, utan även utmattande till sin art. Vid återkomsten till det stall som alltmer fjärran börjat te sig som den enda säkra punkten i tillvaron, tillstöter problemet att medelst lår- och ljumskmuskler som strävat att för alltid klämma av hästkraken på mitten, manövrera sitt egna färdmedel hem från Lygnerns lugna strand. Man måste säga att Mithlondska aktiviteter kan vara såväl halsbrytande som träningsverksframkallande.

Häxx, equuserad

Bokskogen '95 (Torsdagen)

Det var en vanlig torsdag i slutet av juli. Föga anade chauffören på tåget att den välklädde unge mannen med det majestätiska utseendet och det ohöljda föraktet för sina medpassagerare var på väg mot den fruktade ökända Bokskogstorsdagen. Föga anade den välklädde unge mannen med det majestätiska utseendet och det ohöljda föraktet för sina medpassagerare att den ökända Bokskogstorsdagen i år skulle bli lugnare och gemytligare än på många år. Året dessförinnan hade Torsdagen varit ... intressant, och som ett gensvar på detta blev Torsdagen städad men gemytlig.

Folk kom tidigt, slog upp sina tält och väntade på att den närvarande solen skulle bli frånvarande. När så skett vidtog grävandet av eldstad samt insamlande av virke till denna. Sedan blev det kväll, och på kvällen var det dax att grilla sin middag över lägerelden och småprata med varandra. Det 20-tal personer som var församlade där fick dessutom som bonus åtnjuta en recitation av ett av Den Store Mannens tal med tillhörande gester. Mycket stiligt på min ära. Kvällen avlöpte lugnt och stilla och dagen därpå vaknade väldigt många väldigt mycket tidigare och piggare än vanligt. Har vi kanske ett en ny bokskogsordning, eller var detta bara ett mellanår? Det kan endast framtiden utvisa. Lev i frid.

Ar-Pharazôn

Gräsfältet '95

(Möyrerna aenfaeller)

Det var en solig och redan varm fredagsmorgon den 27 juli, då jag tillsammans med den konungsligt stjärnklare Gil-galad, den kyligt grönskimrande Eiturirreptilen och den gondorianskt stolte Baranor påbörjade färden mot Angmars sockerbetsbemängda hålor i sistnämnde persons magiskt framdrivna droska av gammalt hederligt östringfabrikat.

Med våra smäckra huvuden diskret utstuckna genom de nedvevade fönstren och med våra tungor subtilt fladdrande i den närmast hänfullt ickesvalkande fartvinden, genomför vi ett alltsomoftast vattenträngande Midgård, till en början med den känsla av osårbarhet som en sommardag så lätt kan inge. Men ack, ett försåtligt bakhåll av någon mörkklädd, förmodat mordoriansk, trupp avtvingade vår i situationen föredömligt diplomatiska droskförare Baranor en lösning för framdrivande av vagn medelst alltför kraftig mängd magi. Då vår store Gil-galad i tron på världsfred lämnat Aeglos hemma, hade vi intet att sätta emot. Nåväl, vi återupptog därefter muttrande vår färd, och efter en välbehövlig rast i Baranors föräldrahem i De Tre Hjärtanas Stad, nådde vi så småningom Angmars ödsligt kala vidder.

En ofullständig vägbeskrivning bringade oss på intressanta irrfärder innan vi till slut skymtade det angmaritiska härläget. Efter inskrivning och sällande till detta begav vi oss till en förhållandevis närbelägen sjö, där vi omedelbart vidtog svalkande åtgärder av fuktig natur. En hord keliga flugor visade oss stundom tveksamt smickrande intresse. Resten av aftonen ägnades åt kvällsvard, äventyrsvandring och därefter partiellt etanoluppiffat socialt umgänge. Min dekadente ättling Tar-Calion, eller Ar-Pharazôn som han envisas med att kalla sig, hade drabbat lägret redan dagen innan och flankerade nu något ostadigt folkgrupperingarna, krampaktigt hållande en flaska innehållande något säkerligen suspekt Vicks-Blå-blått i famnen.

Förutom angmariter och mithlondrim, deltog även folk från Fornost, Haradrim, Imladris (Danmark) och ett baltiskt Tolkiensällskap. Från Mithlond deltog förutom jag, Gil-galad, Baranor och Eiturir, Ar-Pharazôn, Bell, Bregolas, Earendil och Tamm med syster (Ellen). Vaknade förvånansvärt tidigt på morgonen därpå, eller kanske inte om man beaktar den bastumiljö som skapats i tältet av solen som vilt strålade höjde sig över lägret. Efter en frukost bestående av ljummen skinkost på sega limpbitar, nedsvalda med avslagen Vichy Nouveau Lime, avnjöts en natt och jämnt isfri dusch innan man kände sig som livskraftig numenóran igen. Kan dock tänka mig att det återupplivade vissa traumatiska minnen

hos någon i de senaresläktleden...
 Akaaallaaabêêêth...

Förmiddagen förflöt i stillhetens och hettans tecken med en tipspromenad och efterföljande bad. Lyckades medelst bedjande ögon i Haleths riktning nästla mig in och hjälpa till i köket. Abstinensen blev helt enkelt för svår... :)

Efter lunchen vidtog en trevlig liten marknad och kämpalek för de vilde. Två partier Amon Sûl utspelade sig, i vilka Mithlond tillskansade sig hedervärda silverplatser. (Amon Sûl är för övrigt ett sorts levande schack i midgårdas tappning.) Somliga repeterade därefter inför ceremonien, vilket gick förnöjsamt bra.

"Banketten" eller snarare "Den Högtidliga Picknicken" tog sin början i skymningen och utgjordes (efter ett tag) av salladstallrik med efterföljande grillspett och en skriande brist på efterrätt. Det var i och för sig tillräckligt, men vi är nog bortskämda med Beldin & Co's kulinariska excesser. Haradrim förärades (?) med en Ar-Pharazôn, som de mottog med behärskade leenden.

När mörkret sänkt sig över fältet marscherade vi in i skogen där ceremonierna satte igång. Den mest spektakulära gåvan kom i år från Fornost, och utgjordes av en uppstoppad ren... Mithlonds medhavda kokbok överlämnades under något tumultartade former, varefter en muntlig inbjudan till vårt Höstgille framfördes. Jag är för övrigt inte helt säker på att de diplomatiska förbindelserna våra län emellan är helt och fullständigt normaliserade, men det lär väl

visa sig med tiden. Det baltiska sällskapet framförde en inbjudan till ett större baltiskt Tolkienkonvent som skall hållas i oktober.

Ceremonierna avslutades med Haradrims sedvanligt pampiga bidrag. Mycket rök och röd eld var det, och deras värdiga (?) uttåg banade väg för en fortsatt uppsluppen natt vid puben, där det bjöds bodyshots på Anborn (Ja, Anborn är de facto en person, och att de serverades på honom torde väl framgå av begreppet bodyshot. Intressant var det i alla fall...) Tillbringade större delen av natten vid lägerelden, som jag frammanat ur några halvfuktiga stockar i kombination med lite magisk tändvätska. Fusk förvisso, men av nöden tvunget.

Gick till tält när det började att ljusna (4-tiden), lyssnade till danskarnas imponerande tålmod rörande omhändertagandet av en kanske lite väl överförfriskad kamrat (Kim), somnade till sist och vaknade fyra timmar

senare när det hade ljusnat på tok för mycket. Baranor hade haft en föga komfortabel natt tillsammans med ett gäng vilsekomna flygmyror, som tidigare under dagen hade utsett hans silverne tältduk till officiell startbana. Packade ihop mitt eget tält med så få insekter som möjligt i och gick sedan i närkamp med isduschen igen. Tryckte ned det som var kvar av skinkosten och limpan, nu med avslagen Pepsi, och vandrade efter ett tag ned mot sjön för att njuta ett sista bad. En våldsamt alblomning fick oss emellertid på andra tankar med sin grönslemmiga attityd. Återvände till lägret och slafsade vattenmelon tills det var dags att röra på sig.

Bregolas, Earendil och min degenererade ättling åkte hem lite tidigare. Våra två resterande vagnar begav sig in till Malmö, där ena hälften, dvs Bell, Tamm och Ellen stannade kvar och badade på Aquakul, för att sedan inspektera Angmars lokal under intagande av lätt måltid. Jag och sällskapet jag kommit dit med färdades hemåt.

Anlände till Grå hamnarna någon gång efter 18, lämpade av packning på därför lämpliga adresser och uppsökte därefter restaurang *Bamboo*, i vilken vi gladeligen unnade oss varsin Ät Så Mycket Du Vill à Alldeles För Många Kronor Men Ändå Godtagbart I Tillfällen Som Detta. Synnerligen gott!!! :) På det stora hela alltså en riktigt trevlig helg.

Vardamir Nólímon,

Glatt Förvånad Undvikare Av
Fästingar Samt Lite Brunare

Spontanbio

Under våren och sommaren har antalet spontana biografbesök tyvärr ökat markant gentemot de av MMM annonserade tillfällena. Inte för att detta skulle inverka på själva tittarupplevelsen, men det skulle ändå på något pikant sätt kännas bättre om det hade stått i vår kära ET. Så gott folk, även om det är för MMM, låt oss stödja dem i denna deras förmodligen ljusgråaste av kulturexcesser.

Den senaste spontanbion avverkades mig veterligt av mig, Gil-galad och Eiturir onsdagen den 2 augusti på Göta, där vi förälskade oss (bildligt talat alltså...) i *Den galne kung George*. En kanhända handlingsmässigt snäv, men ändå fullkomligt förtjusande engelsk (vad annars?) film om George III och hans sinnesspel. Nigel Hawthorne, kanske mer känd som Sir Humphrey i *Javisst, Herr Premiärminister*, gör en utomordentligt strålande karaktärsroll som kungen. Bara kläderna och tidstrogenheten i övrigt är skäl nog att se filmen, som flyter fram på Händels starka och säkra strömmar av toner. Se den!

Vardamir Nólímon, whatwhat?

Grillafton

Jag skulle härmed vilja framföra ett solvarmt tack till Bell för en alltigenom trevlig kväll i grillandets tecken, närmare bestämt torsdagen den 10 augusti.

Närvarande var badtrollet Bell, baddraken Eiturir, skuggalven Eol, solalven Gil-galad, jag och så småningom även vår alldeles egne tillika eminente samt i viss mån jubileumsbrygdnjutande Häxmästare. Dethade varit ännu en nästintill jobbigt varm högsommardag då den för tillfället stadsbefintliga delen av oss lämnade VM-stojet i sticket och rullade ned mot Mölndals frodiga ängder. Den kvinnliga sektionen äntrade temporärt det stora blå medan den manliga lojt bredde ut sig i gräset därvid.

Därefter återvände gruppen till basen och påbörjade utan större stress utspisningens förberedande, såsom

fördelande av Skogens Grillkol i därför avsedd förbränningsanordning med efterföljande pågjutning av Tröds namnmässigt högspektrale produktkusin. Då lämplig glödmängd erhållits, tillfogades bitar av kött och vegetabilier i diverse former, som tidsmässigt en stund senare förtärdes samman med främst åldersrelaterad dryckjom under sociala betingelser.

Då kvällen led mot natt och medan vi ännu hade sansen, tog den icke i huset bosatta mängden av oss farväl av komplementet och skumpade norrut igen, synbarligen belåtna med vad som varit. Under kvällen hade för övrigt behovet av en ciderprovar-session befunnits vara av nöden och lusten befogat, vilket vi sålunda med något lätt liderligt i blicken ser fram emot...

*Vardamir Nólimon,
grillens betvingare*

Ingenting

Ingenting fladdrar för vinden
Ingenting glittrar i solens sken
Jag ska svepa mig i en slöja av
ingenting

och dansa som en skugga
för dina fötter
till Tidens ände
då Världen blir till grus och
spillror
och vi föds på nytt
i gryningen
av ingenting

Nimrodel

Visby

Delar av mithlondrim har bevistat medeltidsveckan med förmodat positiva erfarenheter. En fullständig rapport därom förväntas dimpa in till ET-redaktionen å det snaraste!

Vardamir Nólimon, nyfiken

Das Agitatorschpalt!

I detta superba nummer av ET kommer schpalten att handla om ett perverst litet folkslag som har som enda livsuppgift att äta sig så feta som möjligt på så kort tid som möjligt... de vidriga hobbitarna!

Detta degenererade folkslag som inte har mer vett än en gammal stubbe (och inte är längre än en)

består av tre "arter", den ena vidrigare än den andra. Innan dessa beskrivs skall det dock berättas om vad en hobbit är, så att de som haft turen att aldrig komma i kontakt med en representant för detta äckliga lilla "folkslag" skall kunna bilda sig en neutral bild om dem.

Hobbitarna är ett kortväxt (minst sagt) "folkslag" som blivit utrotat så när som på en liten rest som lever ett patetiskt liv bland matrester och sophögar i något som de kallar Fylke. I denna enklav, som inte blivit intagen av främmande makt enbart pga att inge anser att den är värd att lägga ner någon som helst tid på (hur lite tid det än må ta), bor alltså de små kräken. Pga år av inavel har arten förlorat de små rester av normalt beteende som de eventuellt hade en gång i tiden. Detta innebär att de numera ägnar sig åte ett fåtal saker som de lägger hela sin (oproportionerliga) kropp och (mikroskopiska) själ. Dessa sysselsättning är: odla mat och äta den, brygga öl och dricka den samt att förgifta sin kropp (i den mån det nu är möjligt)

med piprökning in absurdum. Detta patetiska liv varvas i enstaka fall med organiserade stöldräder mot närbelägna mål som Bri.

Hobbitarna gillar att klä sig i färgladda kläder och förklaringen till detta är att man på dessa inte kan urskilja alla de fläckar som är vanligt förekommande på hobbitkläder pga deras minst sagt vidriga matvanor. Detta innebär också att hobbitarna inte behöver tvätta sig så ofta eftersom de anser att deras kläder är rena (det finns ju inga fläckar på dem). Tack vare den tidigare nämnda inavlen har hobbitarna tack vare en mängd mutationer utvecklat tre huvudarter. Dessa är harfötter, stoorer, fallohider. Samtliga dessa arter har någon speciell egenhet som de stolt talar om att de har för alla som vill (och inte vill) höra. Harfötterna har utvecklat ett mer än sjukligt intresse för att gräva ner sig i jorden, precis som daggmaskar. De är löjligt undervecklade och har enbart tillstymmelsen till händer och fötter. Skäggväxt saknar de, men det tas väl igen på deras fötter och huvuden.

Den andra mutationen som går att urskilja är alltså stoorerna. Dessa har specialiserat sig på att försöka leva upp till idealhobbitutseendet genom att lägga på så mycket som möjligt till sin redan absurd överdimensionerade bål. De har händer och fötter som är större än harfötternas, men det ser man knappast när man ser en stoor rulla förbi.

Den sista arten var fallohiderna. Denna art har bokstavligt talat drabbats av storhetsvansinne. De inbillar

sig nämligen att de är tregångar större än vad de är, och försöker därför bland annat rida på hästar och till och med jaga från dessa tingestar! Läsaren kan ju försöka se bilden framför sig! En häst stormar fram i full galopp, med en hårig köttbulle i kläder på ryggen! Denna försöker desperat att hålla sig kvar i manen med ena handen medan den med den andra försöker vifta hotfullt med en golvmopp mot en skock kor, som försöker att inte rasa samman av skratt!

Vän av kaos undrar nu om man skall skicka en ohysbekämpnings-

Skärpning!

Något jag sett mer och mer av i Mithlond den senaste tiden är osämjan och irritationen gentemot varandra. Det verkar som om mithlondrim nu är i någon sorts vakuum där den ene hyser agg mot den andre men där de tydligen inte kan prata ut om det. Jag känner inte på något sätt till bakgrunden till bråken, kanske inaktivitet, kanske oengagemang, vad vet jag?

En sak som jag vet är i alla fall att jag, och antagligen andra med mig, är hjärtligt trötta på att överallt där Mithlond samlas få höra det ena kabblet efter det andra. De officiella grälen började så vitt jag kan se med Ar-Pharazôn's gnälliga höstgillesartikel samt Beldins onödigt bryska svar på denna. Jag blev nästan lite chockad när jag såg ovan nämnda artiklar i ET. Det var inte sådana saker jag hade förväntat mig att se i ett medlemsblad för en såpass liten förening. Men det stannade som alla vet

firma mot Fylke eller rentav invandera det och sälja de små kräken som matfett till hugade spekulanter. Detta är dock absolut inte nödvändigt. Hobbitarnas livsstil gör dock att de till slut kommer att bli så lata att de inte ens kommer att orka göra mat till sig själva och därför kommer de att svälta ihjäl, hurra! Så, alla ni som har oroats av skadeinsekter som stjäla era tomater, lägg ut lite insektsgift och vänta. De försvinner snart.

Ar-Pharazôn, MMM

inte där. Bell spädde på med sin, kanske befogade, "Debatt om (o)engagemang", som också var tråkig läsning.

Dessvärre hade hon rätt. Mithlondrim har delats in i inte bara två, utan flera läger. Tyvärr verkar det som om mithlondrim inte inser att vi håller på att tappa det som gör oss till en sådan trevlig förening, gemenskapen. Jag kan inte säga att det är någon eller någras fel, men händer gör det och det är dags att göra något åt det, snart!

Höstgillet är ju en produkt av samarbetsvilja och förmåga att ställa upp för varandra. Förvärras läget kommer också detta att påverkas; hur mycket kan jag inte säga, men det kommer att ske en markant försämring. Det är ju trots allt höstgillet och dess gemytlighet som är vårt flaggskepp. Så jag ber er mithlondrim: sluta kabbla! Om inte annat så åtminstone för dettas skull.

Fingon

Mithlond - en Tolkienförening?

De två senaste åren har medlemsantalet i Mithlond ökat ganska kraftigt; cirka ett tiotal personer har tillkommit och detta är i sak trevligt. Däremot har jag fått en känsla av att "nykomlingarna" snarare är vänner till medlemmar, än folk som av intresse för Tolkien tagit kontakt med föreningen. Jag vet inte hur de nyare medlemmarna har klarat det skriftliga provet, men vid de invigningar som jag på senare tid har deltagit i, har det förekommit en del nästintill pinsamma situationer vid de muntliga förhören. Naturligtvis har det även funnits nya medlemmar som har haft mycket god kunskap om Midgård, men de är mig veterligen i minoritet.

Jag vill bestämt understycka att jag med denna artikel inte avser att hacka på någon, utan ge synpunkter som kanske kan förbättra föreningen. Mithlond är en Tolkienförening och då bör Tolkien vara i främsta rummet. Spexande och diverse icke-tolkienistiska aktiviteter samman med övrigt glatt samkväm, är naturligtvis även de givna delar av Mithlond och bör fortsätta att vara det, men det som förenar alla medlemmar borde, ja nästan måste, vara vårt intresse för Tolkien. Det är enligt min åsikt fel attityd att inviga en person med bristande Tolkienkunskaper med argumentet att hon eller han är en god vän, som tycker att det är kul med fester och att klä ut sig. Jag kan inte påstå att jag med bestämdhet kan peka ut något sådant fall, men det är den uppfattning som jag har fått av egna iakttagelser och från en del andra mithlonditer. Låt gärna vänner deltaga i en del sammankomster, men gör dem inte till medlemmar förrän de uppfyller de inträdeskrav som en "okänd" ansökande får genomgå. Tänk inte på kraven på grund av vänskap, ty den består lika väl utanför föreningen som inom den.

Att efter det skriftliga provet diskutera provfrågorna och andra primära midgårdspå frågor med den sökande, skulle troligen vara en god idé om så inte redan sker. Då kan man se vilka brister som finns och dess djup; t ex om vederbörande inte har läst *Silmarillion* eller *Sagor från Midgård* och missat provet på grund av detta, kan man uppmana personen i fråga att läsa boken och sedan göra om provet efter en tid. Jag anser alltså att en höjning av inträdeskraven är befogad. Kanske även ett omprov efter, säg fem år i föreningen, skulle vara en god idé för att se om intresset och kunskaperna håller i sig.

Jag medger villigt att jag, som troligen anses vara kalenderbitare, inte har någon som helst rätt att kräva att alla medlemmar skall kunna Tolkiens berättelser in i minsta detalj. Däremot anser jag mig ha rätt att kräva att alla medlemmar i ett Tolkiensällskap skall ha tillräcklig kunskap för att kunna träda in i Tolkiens värld vid exempelvis en bankett och obehindrat kunna konversera om midgårdade ämnen.

Nu kommer självklart invändningen att jag, som inte ens bor i Göteborg, inte skall komma och kräva att mer sker i Tolkiens anda, när jag själv inte kan delta i större utsträckning. Jag beklagar djupt att jag inte är bosatt i staden, men jag tror mig kunna säga att när jag väl är där, så gör jag mitt bästa för att hjälpa till med att bygga upp den rätta midgårdade stämningen.

Tyvärr har det kommit till min kännedom att det har varit en del dispyter och bråk mellan vissa mithlonditer, vilket jag tycker är väldigt synd. Naturligtvis har alla människor rätt att bråka och ha olika åsikter, men det är beklagligt om det påverkar föreningen på det sätt som det gör.

Jag ansökte om medlemskap på grund av mitt djupa intresse och fascination för Tolkien och hans verk, men den största anledningen till att jag fortfarande är medlem är att jag i Mithlond fann en krets människor som har blivit några av mina allra bästa vänner.

Även fast jag själv inte kan vara med er så ofta som jag skulle vilja, så bygg åter upp både vänskapen och Tolkienintresset till en stadig grund, så att Mithlond bevaras som den underbara förening den har varit och åter kan bli. Något annat vore en stor förlust.

Bregolas

Curatorämbetet kommenterar

I Midgårdabalken säges: "Forodrim skall saga och myt bevara, värna och nyskapa", och jag kan inte annat än instämma med Bregolas i åsikten att Mithlonds strävanden att Midgårds seder efterkomma och Utgårds undvara, kanhända inte är fullt så intensiva som de skulle kunna vara.

Mithlond är emellertid så mycket mer än en strikt Tolkienförening, även om intresset för Tolkiens verk och övrig fantasy är och skall vara det som i första hand föranleder medlemskap. Kamratskapet, omsorgen och den intellektuella nivån inom föreningen utgör ingalunda någon lockelse av ringare rang än det gemensamma litterära intresset.

Visst existerar det en variation i medlemmarnas fascination av Tolkiens värld, men skulle motsatsen vara eftersträvansvärd? Det är skillnaderna som levandegör föreningen med sin kunskaps- och åsiktsosmos. Därmed inte sagt att man skall inviga personer utan egentligt intresse, självklart inte; det är en överlevnadsfråga.

Det skriftliga förkunskapstestet är därför viktigt i så måtto att det visar huruvida personen har möjlighet att förstå den begreppsvärld som föreningen är satt att uppbära. Gil-galad och jag arbetade nyligen fram ett nytt prov av en förhoppningsvis jämnare karaktär än det förra, men redan första gången det användes förnam jag ett trängande behov av vidare frågeformuleringar.

Även Fornost har tagit fram ett nytt prov, vilket är av än större detaljkaraktär, och jag har börjat att starkt betvivla nyttan av detta. Det torde vara viktigare att kontrollera den erhållna helhetsbilden än detaljkunskaper, som ändå kommer med tiden.

En samordning mellan oss, Fornost och Angmar är dessutom önskvärd som ett led i stärkandet av gemensamhetskänslan och för främjandet av utbytet mellan länen. Reaktionen härpå, liksom åsiker om provets utformning och dess omfattning, mottages med tacksamhet.

Den gode Bregolas skall för övrigt inte ens snudda vid tanken att hans geografiska belägenhet på något sätt skulle påverka hans yttranderätt eller vikten av det han de facto yttrar.

Vad beträffar de åtminstone i två artiklar i detta nummer förekommande anmärkningarna på "oroligheter" inom föreningen, så är det inte helt oväntat med tanke på det aktuella medlemsantalet. Visst är det sorgligt att folk inte kan harmonisera bättre med varandra, men det är tyvärr något som den enskilde individen själv måste ta itu med. Funnes det en universallösning på detta, skulle världen vara ett mycket trevligare ställe...

"Tag två magnecyl och undvik folkvagnar", som det stod i en MAD från den gamla goda tiden...

Vardamir Nólimon, vadå jag dyster?

Bregolas

För de av mithlondrim, nya som gamla, som kanske inte vet så mycket om mig (jag har kallats både alv och ent), och för vissa icke namngivna personers upplysning (BARANOR ville vara anonym) som varit så oerhört insvepta i Morgoths mörker och varit nedgrävda i förvirringens orcherhålor att de kallat mig "utflyktsjägare", kommer här en kort sammanfattning av mig.

Jag är Bregolas av Edain. Född cirka 400 i Första Åldern, död 455. Son till Bregor av Beors ätt, äldre bror till Barahir, Beren Erchamions far. Bregors far var Boromir av Ladros, son till Boron, son till Baran som själv var Beor den gamles son. Det var min far Boromir som tog mitt folk till Ladros i nordöstra Dorthonion där vi länge bodde.

När min fader Bregor dog skulle jag som äldste son överta ledarskapet över Beors folk. Jag har dock alltid varit otålig och ivrig på att alltid göra något nytt, och jag tillbringade hellre min tid i skogen på upptäcksfärd, eller på jakt efter orcher och andra onda kryp som jag med stor glädje slår ihjäl. Därför överlämnade jag mer eller mindre inofficiellt ledarskapet till min yngre bror Barahir som var född ledare.

Jag tycker mycket om och ser upp till alverna, åtminstone de av Finarfins eller Fingolfins hus, men högdragna alvfurstar som Thingol och Feanors söner har jag inte mycket till övers för, inte heller vissa alver som avfallit till den mörka sidan. Dorthonion, mitt hem, var ursprungligen Noldorprinsen Finrod Felagunds område, och jag var i tjänst hos hans bröder Angrod och Aegnor.

År 455 stupade jag i Dagor Bragollach (Den plötsliga eldens slag), när jag förtvivlat sökte skydda mina alvherrar från Morgoths hatfulla krigare som kom vällande fram från Angbands portar, över Beleriands slätter.

Mitt namn är av sindarinskt ursprung och betyder "swift-leaf" – flinka lövet; namnet fick jag förmodligen beroende på min upptäckslusta och ivrighet, och kanske även på grund av min förkärlek för att klä mig i grönt och brunt – skogens färger.

Bregolas

Fingon

Fingon föddes i Valinor under de två trädens tid som son till Fingolfin, som i sin tur var son till noldors förste konung Finwe. Där knöt han starka vänskapsband med såväl Maedhros, Feanors son, som Finarfins söner. När tiden kom för noldors flykt, drog Fingon åt norr som vasall under sin far. Han övergavs också, samman med de andra i Fingolfins skaror, i Araman av Feanor och anträdde därför marchen över Helcaraxe.

Väl i Endor (Midgård) drog han norrut med Fingolfin till Angband, och räddade där Maedhros från Thangorodrim i en stor hjältebragd. Denna gav honom mycken berömmelse bland alvernas furstar. Han delade styret över Hithlum, landen väster om Ered Wethrin, med sin far, och härskade över det land som kallades Dor-lómin. Efter Dagor Aglareb, då Angbands belägring pågick, utförde Fingon ytterligare två dåd som gav honom mycken ära och berömmelse.

Det första var när han överföll orcher som i hemlighet kommit norrifrån längs Drengistfjordens strand. Morgoth hade för avsikt att pröva Fingolfins vaksamhet, men de upptäcktes i tid och Fingon låg i bakhåll bland höjderna vid fjordens mynning. De flesta av orcherna kastades i havet.

När omkring tvåhundra år förflutit sedan Angbands belägring inleddes, sändes plötsligt och utan förvarning Glaurung, den förste av Urulóki, eldrakarna, ut genom Angbands por-

tar. Han var ännu ung och inte mer än halvvuxen, men ändå flydde alverna för honom i panik, ty ett sådant odjur hade de aldrig förr skådat. Han förenade Ard-galens slätt och krälade åt syd, då furst Fingon av Hithlum med sina beridna bågskyttar sprängde fram för att möta honom. Glaurung hade ännu inte fått sin fulla bepansring, utan flydde från pilarna tillbaka till Angband. Detta var sålunda det andra av dåden, och Fingon prisades mycket för det.

När Fingolfin efter förlusten i Dagor Bragollach stupade i sitt envig med Morgoth, blev Fingon högste drott över alla noldor, och då tiden var inne för Maedhros förbund att pröva sin styrka, var han den som förde befälet över styrkorna från Hithlum. Dessa hade samlats i Eithel Sirion, Fingolfins, och nu Fingons, starka fäste öster om Ered Wethrin. Då noldors trumpeter hälsade morgonsolen blickade Fingon mot Thangorodrim, men de fördömda topparna spydde ut svarta moln som delvis dolde dem. Då drabbades Fingon av tvivel, och han skådade österut för att försöka upptäcka Anfaugliths damm bakom Maedhros styrkor, ovetande om att Maedhros beslut att inte rycka fram, då denne falskeligen blivit varnad av Uldor den förbannade för ett anfall från Angband.

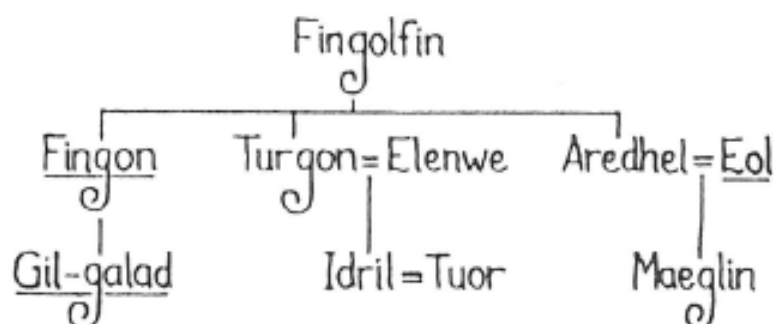
Men Fingons tvivel skingrades då ett härskri hördes från söder, och hans broder Turgon marscherade upp med en styrka på tiotusen gondolindrim. Och då han hörde sin brors trumpet skalla lät han ett rungande stridsrop höras över höjderna, och alla som lyss-

nade till den mäktiga rösten svarade med väldiga rop. Provocerad av det grymma dåd som inför alvernas ögon gjordes Gelmir, Guilins son av Nargothrond, sprängde dennes bror Gwindor, befälhavare över den lilla skara från Nargothrond som dragit ut mot Orodreths vilja, ned mot orcherna i vredesmod, och många ryttare följde honom.

När Noldor såg detta växte sig stridslusten stark i deras hjärtan, och Fingon tog på sig sin vita hjälm och lät trumpeterna skalla och ned från höjderna lopp Hithlums samlade styrkor. Med detta inleddes Nirnaeth Arnoediad, de otaliga tårarnas slag. Hithlums skaror hade slagit sig fram till Angbands murar, men var nu tvungna att retirera. Dock var de långt från Ered Wethrin då de omringades av orcher och blev hårt ansatta. Då kom Turgon till deras hjälp med Gondolins huvudstyrka, skingrade orcherna. Och nu föddes ett nytt hopp i alvernas hjärtan, ty Maedhros ryckte äntligen fram. Morgoth kastade ut sina sista styrkor i striden, men inte ens de skulle kunna ha givit honom segern.

I stället kom den genom människornas förräderi, ty nu uppdagades Ulfangs ränker för alla då hans söner gick över på ondskans sida och föll Fëanors söner i ryggen. Och fast Maglor dräpte Uldor och dennes två andra bröder föll, hade andra onda människor gömt sig bland kullarna i öst på Uldors befallning, och de kom som en andra väg som totalt upplöste Maedhros styrkor. Även Fingon och Turgon anfölls av en här tre gånger manstarkare än sina egna styrkor, och denna leddes av Gothmog, balrogernas herre och hövitsman av Angband. Han drev in en kil mellan alvhärarna och omringade konung Fingon och kastade Turgon tillbaka mot Serechs kärr. Det kom till en bitter strid, men till slut stod Fingon allena och stred mot Gothmog. Då smög sig en annan balrog bakom Fingon och lade en rem av eld över honom. Då lät balrogernas herre sin svarta yxa slå ned på konungen och en vit låga slog upp från Fingons hjälm när den klövs. Så föll den högste drotten över alla noldor.

Fingon

Eiturir

Jag avlades i Angbands hålör för att tillsammans med mina likar strida i Vredens Krig. Grymma var vi då vi drog ut, med Ancalagon den svarte, allas vår stolte fader. (Föräldraskap bland drakar kan aldrig helt fastställas. Vår fortplantning är en väl dold hemlighet.) Stinkande dimmor och vilda lågor, många var de som föll för vår styrka och vilda framfart.

Men i stridslarm, dimma och lycka flög jag vilse och damp ned i Angmar. Utan hopp om att kunna återvända gjorde jag mig ett nytt hem där. Tiden gick och jag svällde och växte som en frisk drake bör göra. Mitt hem och mitt matförråd blev snart för litet och det är därför jag nu befinner mig i Mithlond.

Eiturir

Bokrecension

Tja, à la trevlig MB-modell hade jag härmed tänkt att få er att dela med er av edra bokupplevelser. Min senast utlästa bok var inte i fantasygenren, men kanske ändå av intresse för församlingen.

Virtual Light är William Gibsons senaste verk och skiljer sig ganska markant från hans lysande cyberpunktrilogi (*Neuromancer*, *Count Zero*, *Mona Lisa Overdrive*) på så sätt att den har försvinnande lite med datorer att göra. Frånvaron av matrisen reducerar historien till blott en framtidskildring i mängden. Om än fascinerande, så känns det aningen kulissartat och banalt för att vara av en man som i det närmaste är kultförklarad. Handlingen utspelar sig kring ett par informationslagringsglasögon som ett kvinnligt cykelbud vid namn Chevette norpar åt sig av en suspekt typ på ett lika suspekt party i samband med en leverans. Boken behandlar sedan olika parters jakt efter dessa och förefaller vara misstänksamt väl upplagd för filmatisering... Lade ifrån mig den efter sista sidan med ett "Jaha?" ryckande i pannvecken. Beträffande den kommande Gibson-filmen, *Johnny Mnemonic* (premiär den 18/8), så kan nämnas att den (förhoppningsvis) har sitt ursprung i en novell med samma namn, förekommande i novellsamlingen *Burning Chrome*, som gavs ut efter trilogin.

*Vardamir Nólímon,
 ett med matrisen*

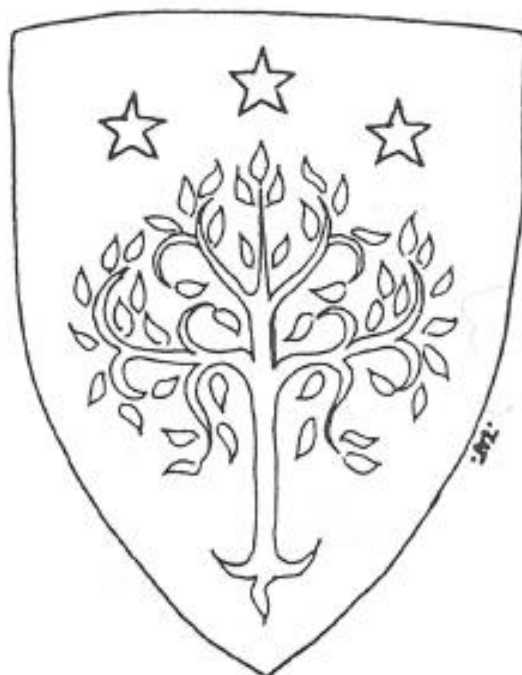
BokskogsXP

I Bokskogsbaren erhöll man xp efter antal och typ av drinkar. Här är den officiella listan:

Mithlondrim markerade med (M).
Negativ xp erhölls vid akut illamående och dylikt.

Rank	Namn	XP	Lvl
1	Pippin	7650	7
2	Anborn	5550	6
3	Ancalagon (F)	5050	6
4	Gimli	4350	5
5	Tar-Calion* (M)	3950	5
6	Wulf	2620	4
7	Varg	2400	4
8	Thorongalad	1950	4
9	Celebrimbor	1900	4
10	Cirdan	1500	3
11	Boromir	1450	3
12	Feanor	1250	3
13	Daeron	1115	3
14	Turgon	1100	3
15	Halbarad	1050	3
16	Mirabella	900	3
17	Bell (M)	800	3
18	Adil	750	3
19	Tamm (M)	750	3
20	Meril	550	2
21	Charod	450	2
22	Faramir	400	2
23	Pallando	300	2
24	Tar-Atanamir	300	2
25	Fogol	200	1
26	Ancalagon	150	1
27	Eiturir (M)	100	1
28	Gil-galad (M)	100	1
29	Galadriel	50	1
30	Fangorn	-200	0
31	Nimrodel	-200	0
32	Tar-Vanimelde	-200	0
33	Forolkin	-370	0

*) Eller Ar-Pharazôn som han envisas med att kalla sig.

Kungörelse

Varde härmed för allt mithlondrim kungjort att Mithlonds eldar och pereldar slutit sig samman i ett Gille, vars primära syfte är att bevara och utveckla alvernas traditioner. Gillets sekundära syfte är att väcka intresse för studier i midgårdas språk, historia och geografi – utifrån ett alviskt perspektiv.

- Gillets namn är *Cor Eldalie*.
- Mästare för Gillet är Fingon.
- Vice Mästare är Gil-galad ERF.

Fingon & Gil-galad

Gör som Eol!
Hav alltid Din Elastirion
tillgripbar!

LFA® rekommenderar:
Gör som den store Furst Arawn,
prenumerera på ET!

Dagens visdom

Handla utan handling
Agera utan inblandning
Smaka det smaklösa

Gör det lilla stort
och de få många
Möt det svåra
medan det ännu är lätt,
det stora
medan det ännu är smått

Det svåraste i världen
är i sin begynnelse lätt,
det största i världen
är i sin begynnelse smått
Sålunda söker den vise
aldrig storhet
och blir på så vis stor

Lättvindliga löften
leder till ringa tillit
Att ta saker lätt
leder till stora svårigheter
Därmed förstår den vise
att se det lätta som svårt, och
undviker därmed svårigheter
(Tao te ching, vers 63)

Vardamir Nólímon, kontemplativ

Har du kramat din ET idag?

Pressrelease

Från: MMMs researchcenter.

Ärende: Träslöjd.

Härmed meddelas att MMMRC efter många års experimenterande och testande funnit att pipor med fördel tillverkas av medelålders enter, flöjter av unga entriskor samt gungstolar av äldre enter, medan äldre entriskor är totalt oanvändbara. Slut på meddelandet.

